

Sygn. akt III AUa 1624/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Irena Różańska-Dorosz (spr.)
Sędziowie:	SSA Janina Cieślikowska SSA Ireneusz Lejczak
Protokolant:	Katarzyna Sypień

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2013 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku S. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

o świadczenie przedemerytalne

na skutek apelacji S. G.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Świdnicy

z dnia 25 października 2012 r. sygn. akt VII U 1048/12

I. **oddala apelację;**

II. **nie obciąża wnioskodawcy kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 października 2012 r. Sąd Okręgowy w Świdnicy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie S. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 14 czerwca 2012 r., odmawiającej przyznania wnioskodawcy prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd I instancji wydał w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny:

S. G. (ur. (...)), w okresie od 11 września 1993 r. do 30 września 2011 r. był uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 17 lipca 1995 r. wnioskodawca został wyłączony z ubezpieczenia społecznego w związku z nabyciem prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Od dnia 4 października 2011 r. wnioskodawca jest zarejestrowany w Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna, a od dnia 12 października 2011 r. pobierał zasiłek dla bezrobotnych. W dniu 26 kwietnia 2012 r. S. G. złożył wniosek o świadczenie przedemerytalne.

Wnioskodawca spełnił następujące warunki do przyznania świadczenia przedemerytalnego: zarejestrował się w urzędzie pracy w ciągu 30 dni od ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy pobieranej przez okres co najmniej 5 lat i do dnia, w którym ustało prawo do renty, ukończył co najmniej 60 lat życia.

W związku z tym, że do dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, tj. do 30 września 2011 r. wnioskodawca udowodnił jedynie 24 lata, 11 miesięcy i 15 dni okresów składkowych i nieskładkowych, zamiast wymaganych 25 lat, organ rentowy decyzją z 14 czerwca 2012 r. odmówił mu przyznania świadczenia przedemerytalnego.

Decyzją organu rentowego z 17 lipca 1995 r. stwierdzono, że wnioskodawca jako osoba współpracująca nie podlega od 1 lipca 1995 r. do dnia wygaśnięcia uprawnień do renty – ubezpieczeniu społecznemu osób prowadzących działalność gospodarczą.

W oświadczeniu z 30 grudnia 1997 r. skierowanym do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Ś. wnioskodawca podał, że od 1 lipca 1995 r. do 6 października 1995 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim niepłatnym, a z dniem 7 października 1995 r. zaprzestał, jako osoba współpracująca na 1/2 etatu, prowadzenie działalności gospodarczej.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji, powołując się na art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych uznał, że odwołanie wnioskodawcy nie zasługiwało na uwzględnienie, ponieważ w ocenie tego Sądu wnioskodawca nie spełnił przesłanki posiadania co najmniej 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Sąd jednocześnie stwierdził, że nie można wnioskodawcy doliczyć do stażu pracy zatrudnienia od 1 lipca 1995 r. do 7 października 1995 r. w Zakładzie (...), bowiem decyzją organu rentowego z dnia 17 lipca 1995 r. stwierdzono, że jako osoba współpracująca nie podlega on od 1 lipca 1995 r. do dnia wygaśnięcia uprawnień do renty ubezpieczeniu społecznemu osób prowadzących działalność gospodarczą.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł S. G., zarzucając orzeczeniu:

1. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie wbrew zasadom logiki, że w spornym okresie wnioskodawca nie został zgłoszony do ubezpieczenia społecznego, a jednocześnie powołanie jako dowód decyzji, którą wydano w wyniku takiego zgłoszenia oraz brak prawidłowego uzasadnienia i wyjaśnienia przyczyn, dla których Sąd całkowicie pominął zeznania świadków co do potwierdzenia zatrudnienia i świadczenia pracy w Zakładzie (...), poświadczenie zatrudnienia w ww. zakładzie w ustawowo dopuszczonym dowodzie pośrednim w postaci wpisu do dowodu osobistego, wyjaśnień ubezpieczonego oraz dowodu z dokumentów ZUS w postaci „oświadczenia emeryta i rencisty”,
- art. 231 k.p.c. poprzez bezzasadne przyjęcie domniemania faktycznego doręczenia skarżącemu decyzji organu rentowego z dnia 17 lipca 1995 r. na podstawie faktu jej sporządzenia,
- art. 230 k.p.c. poprzez uznanie za potwierdzony fakt złożenia przez skarżącego oświadczenia z dnia 30 grudnia 1997 r., w którym jakoby wskazał, że w spornym okresie przebywał na zwolnieniu lekarskim niepłatnym;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 2 ust. 1 ustawy w dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych poprzez uznanie, że wnioskodawca do dnia ustalania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy nie udowodnił 25 lat okresu uprawniającego do emerytury.

Wskazując na te zarzuty apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie orzeczenie co do istoty sprawy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy przeprowadził prawidłowo postępowanie dowodowe oraz zastosował właściwe przepisy prawne będące podstawą rozstrzygnięcia, wobec czego zarzuty wnioskodawcy należy uznać za nieuzasadnione.

Kwestia sporu w sprawie dotyczyła spełniania przez S. G. przesłanek warunkujących przyznanie mu prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Z przepisu art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych wynika, że prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która zarejestrowała się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 30 dni od dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, pobieranej nieprzerwanie przez okres co najmniej 5 lat, i do dnia, w którym ustało prawo do renty, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna i osiągnęła okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Natomiast art. 2 ust. 3 tej ustawy stanowi, że świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;
- 2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;
- 3) złożył wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

W sprawie było bezsporne, że S. G., składając wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego, spełnił wszystkie warunki wymienione w ww. przepisach, z wyjątkiem udowodnienia 25-letniego stażu ubezpieczenia, bowiem organ rentowy nie doliczył do tego okresu, współpracy w prowadzeniu działalności gospodarczej z panem B. G. od 1 lipca 1995 r. do 7 października 1995 r. Wnioskodawca natomiast domagał się zaliczenia powyższego okresu jako zatrudnienia na podstawie stosunku pracy w Zakładzie (...). Wobec tego spór sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy istnieją podstawy do doliczenia ww. okresu do łącznego stażu ubezpieczenia, co umożliwiłoby przyznanie wnioskodawcy świadczenia przedemerytalnego.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego z dowodów zgromadzonych w postępowaniu wynika, że wprawdzie w 1995 r. S. G. został zgłoszony do ubezpieczenia społecznego jako osoba współpracująca z B. G., jednak faktycznie ubezpieczeniu temu nie podlegał i z tego tytułu nie zostały opłacone składki na ubezpieczenie społeczne. Zauważyć bowiem należy, że 17 lipca 1995 r. została wydana przez organ rentowy decyzja, w której stwierdzono, że wnioskodawca nie podlega ubezpieczeniu społecznemu jako osoba współpracująca z prowadzącym działalność gospodarczą do dnia wygaśnięcia uprawnień rentowych. Wbrew temu, co zarzuca apelujący, w kontekście pozostałych dowodów wynikających z akt sprawy, należy przyjąć, że orzeczenie to było mu znane. Wnioskodawca bowiem już 31 lipca 1995 r. zgłosił do organu rentowego podjęcie zatrudnienia w Zakładzie (...) w ramach stosunku pracy, a wśród dokumentów zgromadzonych w postępowaniu znajdują się także oświadczenia wnioskodawcy z 1997 r., gdzie zaprzecza on prowadzeniu działalności gospodarczej i uzyskiwaniu dochodów w 1995 r. i 1996 r. oraz wskazuje, że od 1 lipca 1995 r. do 6 października 1995 r. przebywał na niepłatnym zwolnieniu lekarskim, a od 7 października 1995 r. zaprzestał, jako osoba współpracująca na 1/2 etatu, działalności gospodarczej. Dodatkowo z przeprowadzonego przez organ rentowy

postępowania wyjaśniającego jednoznacznie wynika, że wnioskodawca nie został zgłoszony do ubezpieczenia ani z tytułu zatrudnienia w Zakładzie (...) B. G. w Ż., ani też jako osoba współpracująca z prowadzącym działalność gospodarczą B. G. oraz nie pobierał w tym okresie jakichkolwiek zasiłków.

Zatem wszystkie ww. okoliczności uzasadniają przyjęcie, że Sąd I instancji wydał słuszne orzeczenie, bowiem wnioskodawca nie udowodnił, że w spornym okresie składki z tytułu jego zatrudnienia zostały rzeczywiście opłacone, a właśnie ta okoliczność, wbrew przekonaniu apelującego, ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia. Zaznaczyć bowiem należy, że w świetle przepisów dotyczących ustalania okresów składkowych i nieskładkowych po 1991 r., decydujące jest nie tylko posiadanie umowy o pracę i samo zgłoszenie do ubezpieczenia z tego tytułu, ale przede wszystkim fakt odprowadzenia stosownych składek. Dlatego też brak udowodnienia przez wnioskodawcę tej kwestii uniemożliwia zaliczenie spornego okresu do stażu ubezpieczeniowego wymaganego ustawą. Na marginesie wskazania wymaga, że wyrok Sądu Najwyższego wiąże inne sądy tylko w tej sprawie, której dotyczy, a dla innych sądów jest jedynie wskazówką. Jednocześnie zauważyć należy, że orzeczenie tego Sądu, na które powołuje się apelujący, dotyczy zupełnie odmiennego stanu faktycznego, wobec czego nie ma wpływu na rozstrzygnięcie w obecnie rozpoznawanej sprawie. Podobnie fakt lakonicznego uzasadnienia orzeczenia i pominięcie oceny dotyczącej zeznań świadków, nie ma wpływu na wynik sprawy, bowiem zasadnicze dla rozstrzygnięcia nie było ustalenie faktu zatrudnienia wnioskodawcy w spornym okresie, a okoliczność opłacenia składek na ubezpieczenia. Ostatniej kwestii natomiast wnioskodawca nie udowodnił, a jego twierdzeniom przeczą zgromadzone w sprawie dokumenty.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, a przede wszystkim fakt, że niespełnienie choćby jednego warunku, zawartego w przytoczonych wyżej przepisach, powoduje brak prawa do świadczenia przedemerytalnego, należało uznać, że wyrok Sądu I instancji jest prawidłowy.

Z tych względów Sąd Apelacyjny, uznając apelację wnioskodawcy za bezzasadną, oddalił ją na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o art. 102 k.p.c., uznając, że sytuacja materialna i życiowa wnioskodawcy, w szczególności zaś okoliczność, że miał przyznane prawo do renty do 30 września 2011 r., następnie utrzymywał się z zasiłków, a obecnie nie otrzymał spornego prawa, uzasadnia nie obciążanie go kosztami postępowania.

R.S.